

7. Zarzut siódmy został na naruszeniu zasady proporcjonalności, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.

- Pozwana dopuściła się naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że: a) nie usiłowała ona osiągnąć zgodnego z prawem celu polegającego na przekształceniu gospodarki w niskowęglową, charakteryzującą się wysoką opłacalnością w zakresie efektywności kosztów i umożliwiającą sektorom o dużej intensywności energetycznej na inwestycje w opłacalność energetyczną w miejsce przenoszenia ich produkcji do krajów trzecich; b) nałożyła ona na wyłączone sektory nadmierny ciężar, podczas gdy mniej restrykcyjne rozwiązania (takie jak ustalenie maksymalnych poziomów pomocy czy też mechanizmów warunkowości) pozwoliłoby na osiągnięcie celów zaskarżonego aktu w co najmniej taki sam sposób; oraz c) ujawniła ona istotne szczegóły swej oceny kwalifikujących się sektorów dopiero cztery dni przed publikacją zaskarżonego aktu w dniu 25 września 2020 r., czyli nieco ponad trzy miesiące przed końcem obowiązywania ówczesnych wytycznych w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS). Efektem tego pozwana dopuściła się naruszenia art. 5 ust. 4 TUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020 C 317, s. 5.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 322), po zmianach.

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2021 r. – PJ / EIT

(Sprawa T-12/21)

(2021/C 79/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PJ (przedstawiciel: adwokatka N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejski Instytut Innowacji i Technologii

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 grudnia 2020 r., na podstawie której dyrektor wykonawczy odmówił skarżącej skorzystania z wyjątków od zakazu wykonywania telepracy poza państwem miejsca pracy i odrzucił jej wniosek z dnia 15 grudnia 2020 r. o telepracę z jej miejsca pochodzenia;
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia, po pierwsze, art. 5.1.b wytycznych dla Komisji znajdujących zastosowanie również do EIT, a po drugie, praw nabytych skarżącej. Skarżąca podnosi następnie naruszenie obowiązku staranności administracji. Powołuje się ona także na arbitralną interpretację pojęcia „ograniczenia w podróży”, brak przewidywalności i pewności prawa, naruszenie krajowych wykładni tych samych środków sanitarnych wprowadzonych w każdym państwie członkowskim. Wreszcie skarżąca wskazuje na naruszenie prawa do życia prywatnego i rodzinnego, nieuwzględnienie jej sytuacji z pominięciem wszelkiego rzeczywistego i usprawiedliwionego interesu służby jej interesów.
2. Zarzut drugi podnoszący – w razie uznania, że obowiązujące przepisy nie zezwalają skarżącej na telepracę z jej miejsca pochodzenia w jej sytuacji – niezgodność z prawem tych przepisów z tego względu, że naruszają zasadę równości traktowania, prawo do życia prywatnego i rodzinnego, zasady dobrostanu w pracy, pewności prawa i przewidywalności. Skarżąca powołuje się także na siłę wyższą i na naruszenie art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie w jakim ograniczenie jej praw jest nielegalne i nieproporcjonalne.